

Arrest

nr. 226 735 van 26 september 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 24 november 2011 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 25 november 2011 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 24 juni 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 juli 2013 dient de aangestelde voogd namens verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 15 oktober 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, waarbij wordt geoordeeld dat conform artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet de duurzame oplossing bestaat in een spoedige hereniging van verzoeker met zijn ouders in zijn land van herkomst Bangladesh.

1.3. Bij brief van 14 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 7 februari 2019 door de gemachtigde van de bevoegde minister onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 maart 2019 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2018 werd ingediend door :

*[M., M.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
nationaliteit: Bangladesh
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.” De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.*

Betrokkene verklaart dat hij zich persoonlijk tot de Bengaalse ambassade te Brussel heeft gewend met het verzoek om een Bengaals paspoort te bekomen. Ook verklaart hij dat hij op 09.06.2017, 13.07.2017, 24.07.2017, en 12.01.2018 bij aangetekend schrijven een verzoek heeft gericht aan de ambassade van Bangladesh in Brussel met het verzoek om een Bengaals paspoort te bekomen. Telkens verkreeg betrokkene echter een negatief antwoord aangezien hij over geen ondersteunende documenten beschikte. In de brief van de Bengaalse ambassade in Brussel d.d. 12.05.2015 wordt inderdaad het volgende vermeld: “The Embassy is not in position to issue Bangladesh passport in your favour due to absence of appropriate supporting document.”. Echter, dit schrijven vermeld eveneens dat betrokkene de nodige documenten dient voor te leggen om alsnog in het bezit te worden gesteld van een paspoort: “Therefore, you are requested to apply with all supporting documents (e.g. nationality certificate, birth certificate and lost report of your old Bangladesh passport from local police station etc.) to get your application processed next time.”. Aangezien betrokkene door de ambassade op de hoogte werd

gebracht welke documenten vereist waren om een paspoort te bekomen, had betrokkene de nodige inspanningen dienen te leveren om deze documenten te bekomen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij inderdaad de nodige inspanningen heeft gedaan om de gevraagde documenten te bekomen en het is dus onredelijk om te stellen dat er een gebrek aan samenwerking vanwege de Bengaalse ambassade was. Ook in een tweede schrijven van de Bengaalse ambassade d.d. 05.02.2018 blijkt dat zij betrokkene nogmaals wijzen op het feit dat hij de nodige ondersteunende documenten dient voor te leggen en dat hij hiervoor zijn familie of aanverwanten kan inschakelen voor hulp: "The Embassy can not confirm/certify your Bangladesh nationality based on the information (making reference to names of family members, and place and date of birth) you have provided without any supporting documents. You can establish your Bangladesh nationality by producing your birth registration certificate, copies of National Identity Card (NID)/passport of your parent, citizenship certificate issued by the local government authorities of your locality in Bangladesh. You can manage the papers in coordination with your family/relatives.". Ook nu heeft betrokkene nagelaten gevolg te geven aan de informatie die hem werd verstrekt door de Bengaalse ambassade. Betrokkene heeft aldus nagelaten zijn identiteit te bewijzen ten opzichte van zijn ambassade. Aangezien het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Bangladesh is, kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het vereiste identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Eveneens op 7 februari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [M.,M.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het "benaarstigingsprincipe".

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker beschikt niet over een Bengaals paspoort.

Hij heeft zich persoonlijk tot de Bengaalse ambassade in Brussel gewend met het verzoek om een Bengaals paspoort te bekomen. Op 12 mei 2015 werd dit verzoek negatief beantwoord, nu verzoeker over geen ondersteunende documenten beschikte.

Hij heeft op 24 juli 2017, op 13 juli 2017, 9 juni 2017, 12 januari 2018 bij aangetekend schrijven een verzoek gericht aan de ambassade van Bangladesh in Brussel met het verzoek om een Bengaals paspoort te bekomen.

Op deze verzoeken heeft de ambassade pas op 05.02.2018 negatief gereageerd, met dezelfde motivering als in 2015.

Gelet op de herhaalde pogingen van verzoeker om een paspoort te bekomen, gelet op het gebrek aan medewerking van de Bengaalse ambassade, toont verzoeker zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aan.

De Minister is van oordeel dat verzoeker door de ambassade op de hoogte werd gebracht welke documenten vereist waren om een paspoort te bekomen, zodat hij de nodige inspanningen diende te leveren om deze documenten te bekomen.

Het probleem is echter dat verzoeker in de totale onmogelijkheid verkeert om ondersteunende documenten bij te brengen om een paspoort te bekomen. De ambassade weet dit, verzoeker heeft uitgelegd aan de consulaire medewerkers dat hij geen contacten heeft met zijn familie in Bangladesh, zodat hij de gevraagde documenten, een nationaliteitsbewijs, geboorteakte en dergelijke meer niet kan voorleggen. Aangezien hij niet over een Bengaals paspoort beschikte, kon hij ook geen aangifte van verlies van paspoort bij de lokale Belgische politie bijbrengen.

Dienst tracing van het Rode Kruis heeft eveneens een poging ondernomen om de ouders van verzoeker terug te vinden, evenwel zonder resultaat.

De ambassade weet dit ook.

In de gegeven omstandigheden dient vastgesteld te worden dat de ambassade in gebreke blijft verzoeker, een Bengaalse onderdaan, bij te staan.

Het gebrek aan medewerking door de ambassade van Bangladesh is de directe oorzaak van de onmogelijkheid voor verzoeker om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

[...]

Verzoeker kan gezien het gebrek aan een paspoort en een laissez passer evenmin terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar bij de bevoegde consulaire of diplomatieke dienst een vraag om verblijf (visum) cfr. art. 9 Vr. W. in te dienen.

Verzoeker kwam in België aan als niet begeleide minderjarige en vroeg asiel aan op 25.11.2011.

Op 21.06.2013 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opzichts hem genomen door de Commissaris - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, met zetel te 1000 Brussel, WTC II Koning Albert II-laan 26 A.

De aanvraag van verzoeker ging dus wel degelijk vergezeld van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis par. 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Gezien de Minister deze geldige motivering miskent, is de beslissing foutief, foutief gemotiveerd en dient minstens de tenuitvoerlegging van de beslissing geschorst te worden, vervolgens dient zij vernietigd te worden.

M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De Staatssecretaris schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15.12.1980 en op basis van de volgende feiten :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene is niet in het bezig van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Zoals hoger aangegeven, geeft verzoeker de redenen aan waarom hij niet over een geldig paspoort, noch visum beschikt.

De Minister houdt hier ten onrechte geen rekening mee.

Derhalve is het bevel om het grondgebied te verlaten foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd. (u.s.). [...]

Verzoeker dient binnen 7 dagen na betekening het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 27.03.2019.

Het is onmogelijk onmiddellijk de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten (zelfs met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie - IOM), nu verzoeker reeds jarenlang in België woont en hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd.

De Minister weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Haar handelwijze is onredelijk en onzorgvuldig.

De motivering van de gemachtigde van de Minister komt niet als redelijk voor.

Door verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. Onderzoek van het middel wat de eerste bestreden beslissing betreft

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. In deze beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is, omdat deze aanvraag noch vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of van een hiermee gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument. Hierbij wordt ingegaan op de pogingen die verzoeker ondernam bij de Bengalese ambassade in Brussel om een paspoort te verkrijgen en op het antwoord van de Bengalese ambassade dat zonder ondersteunende documenten geen paspoort kan worden afgegeven. Verweerder merkt op dat verzoeker er door de ambassade van op de hoogte werd gebracht welke documenten zijn vereist om een paspoort te verkrijgen, zodat hij de nodige inspanningen had dienen te leveren om deze documenten in zijn bezit te krijgen. Verweerder stelt vast dat geen bewijzen voorliggen dat verzoeker inderdaad de nodige inspanningen heeft gedaan en dat in deze omstandigheden niet in redelijkheid kan worden gesteld dat er sprake is van een gebrek aan samenwerking vanwege de Bengalese ambassade. Verweerder oordeelt dat het niet buitensporig is van de Bengalese ambassade dat zij wil verifiëren of verzoeker daadwerkelijk een onderdaan is van Bangladesh.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling bepaalt in zijn § 1 als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Om in België op ontvankelijke wijze een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te kunnen indienen, dient de vreemdeling dus over een identiteitsdocument te beschikken dan wel op geldige wijze aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid is om in België een identiteitsdocument te verwerven.

Wat deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft, stelde verzoeker in zijn aanvraag als volgt:

“Verzoeker beschikt niet over een Bengaals paspoort.

Hij heeft zich persoonlijk tot de Bengaalse ambassade in Brussel gewend met het verzoek om een Bengaals paspoort te bekomen. Op 12 mei 2015 werd dit verzoek negatief beantwoord, nu verzoeker over geen ondersteunende documenten beschikte.

Hij heeft op 24 juli 2017, op 13 juli 2017, 9 juni 2017, 12 januari 2018 bij aangetekend schrijven een verzoek gericht aan de ambassade van Bangladesh in Brussel met het verzoek om een Bengaals paspoort te bekomen.

Op deze verzoeken heeft de ambassade pas op 05.02.2018 negatief geantwoord, met dezelfde motivering als in 2015.

Gelet op de herhaalde pogingen van verzoeker om een paspoort te bekomen, gelet op het gebrek aan medewerking van de Bengaalse ambassade, toont verzoeker zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aan.”

Het is niet betwist dat verzoeker in België niet beschikt over een identiteitsdocument. De discussie draait om de vraag of verzoeker al dan niet op geldige wijze heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument in België te verwerven.

Op basis van de voorliggende stukken blijkt dat verzoeker zich verschillende keren heeft gericht tot de Bengalese ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een paspoort.

In een schrijven van 12 mei 2015 antwoordde de Bengalese ambassade dat het gevraagde paspoort niet kan worden afgegeven, omwille van het ontbreken van een gepast ondersteunend document. Verzoeker wordt in dit schrijven verzocht ondersteunende documenten voor te leggen, zoals een nationaliteitscertificaat, een geboortecertificaat, een attest van verlies van zijn oude paspoort van een lokaal politiekantoor, ...

In een tweede schrijven van 5 februari 2018 van de Bengalese ambassade wordt meegedeeld dat zij verzoekers Bengalese nationaliteit niet kan bevestigen of vaststellen op basis van de verstrekte informatie die niet is ondersteund door enig document. Verzoeker wordt gevraagd een geboortecertificaat, kopieën van de nationale identiteitskaart of het paspoort van zijn ouders of een ‘citizenship certificate’ van de lokale Bengalese overheid voor te leggen. De ambassade voegt hier nog aan toe dat verzoeker deze documenten kan verkrijgen in samenwerking met zijn familie of verwanten.

In zijn aanvraag gaf verzoeker concreet aan in de onmogelijkheid te zijn om in België het vereiste identiteitsdocument te verwerven, gelet op zijn herhaalde pogingen om een paspoort te verkrijgen en gelet op het gebrek aan medewerking van de Bengalese ambassade.

Verweerder aanvaardt op basis van de voorgelegde brieven en deze argumenten evenwel niet dat verzoeker in de onmogelijkheid is om in België een identiteitsdocument te verwerven. Hij wijst erop dat de ambassade verzoeker heeft geïnformeerd over de documenten die hij dient voor te leggen, in samenwerking met zijn familie of verwanten, en het vervolgens aan verzoeker toekwam om de nodige inspanningen te leveren om zich in het bezit te doen stellen van deze gevraagde documenten. Verzoeker toont, volgens verweerder, echter niet aan deze inspanningen te hebben geleverd. Verweerder stelt dat in deze omstandigheden niet kan worden gesteld dat er sprake is van een gebrek aan samenwerking vanwege de Bengalese ambassade en benadrukt dat het niet buitensporig is dat een ambassade wil verifiëren of verzoeker daadwerkelijk een onderdaan van Bangladesh is.

Verzoeker houdt vol dat er wel degelijk sprake is van een gebrek aan medewerking van de Bengalese ambassade dat maakt dat hij in België onmogelijk een identiteitsdocument kan verwerven, nu hij de ambassade heeft uitgelegd dat hij geen contact meer heeft met zijn familie in Bangladesh en hij dus in de onmogelijkheid is om de gevraagde ondersteunende documenten bij te brengen. Hij stelt nog dat de ambassade ervan in kennis is dat de dienst Tracing van het Rode Kruis een poging heeft ondernomen om zijn ouders terug te vinden, zonder resultaat. Hij stelt verder nooit over een Bengalees paspoort te hebben beschikt en dus ook geen aangifte van verlies van een dergelijk paspoort bij de politie te kunnen doen.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker in zijn eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, toen nog als niet-begeleide minderjarige, reeds inriep dat hij geen contacten meer heeft met zijn familie in Bangladesh en een eerder onderzoek door de dienst Tracing van het Rode Kruis naar zijn ouders geen resultaat opleverde. In het bevel tot terugbrenging van 15 oktober 2013 werd geoordeeld als volgt:

“Dat er geen mogelijkheid meer is op opvang in Bangladesh wordt op geen enkele manier bewezen. In tegendeel betrokkene blijft zeer vaag over zijn familie en hun verblijfplaats aldaar. Dit laat onze dienst niet toe om tot een concrete inschatting te komen van zijn familiale situatie, noch om vervolgens op basis van concrete en precieze gegevens een informatieverzoek over te maken aan de diplomatieke post in Bangladesh.

Ook de dienst Tracing van het Rode Kruis merkt in haar antwoord op dat betrokkene er niet in slaagt om exacte informatie te geven en dat dit nodig is om opsporingen te kunnen doen.

De simpele verklaring dat betrokkene geen contact meer zou hebben met zijn ouders en niet zou weten waar zij verblijven sinds zijn aankomst in België voldoet hier dus niet en is eerder bevreemdend te noemen, te meer omdat de ouders betrokkene naar Europa hebben gestuurd en hiervoor zware financiële investeringen hebben moeten doen. Hiermee rekening houdend kan men aannemen dat het voor de ouders en betrokkene net van essentieel belang is om dit contact in stand te houden.”

Deze beoordeling komt hierop neer dat verzoekers ouders niet konden worden gevonden, omdat verzoeker zeer vaag blijft over zijn familie en hun verblijfplaats in het land van herkomst. Verweerder achtte verder verzoekers ‘*simpele verklaring*’ geen contact meer te hebben met zijn ouders en niet te weten waar zij verblijven sinds zijn komst naar België onvoldoende om deze zonder meer voor waar aan te nemen. Hij wees erop dat in de door verzoeker geschetste situatie waarin hij door zijn ouders naar Europa is gestuurd en deze hiervoor zware financiële investeringen hebben moeten doen, het voor de betrokkenen net essentieel is om het contact in stand te houden.

Verzoeker ging niet in beroep tegen het bevel tot terugbrenging, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer is. In het kader van de thans voorliggende aanvraag bracht verzoeker in dit verband ook geen nieuwe elementen naar voor. In deze situatie blijkt niet dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij in de gegeven omstandigheden oordeelde dat van verzoeker wel degelijk verdere inspanningen kunnen worden verwacht om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste ondersteunende documenten, zoals gevraagd door de Bengalese ambassade, en, nu dit niet blijkt, oordeelde dat geen onmogelijkheid blijkt voor verzoeker om een identiteitsdocument in België te verwerven. De Raad acht het hierbij ook geenszins kennelijk onredelijk waar verweerder stelt dat de Bengalese ambassade in casu geen gebrek aan medewerking vertoonde, waar zij verzoeker heeft ingelicht omtrent de voor te leggen documenten voor de afgifte van een paspoort en erop heeft gewezen dat verzoeker deze documenten in samenwerking met zijn familie of verwanten kan verkrijgen. Zoals

verweerder stelt, vermag een ambassade ondersteunende documenten te vragen om te kunnen verifiëren en vaststellen dat de aanvrager daadwerkelijk een nationale onderdaan is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde minister beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het proportionaliteitsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

2.2.4. Het *“benaarstigingsprincipe”* is de Raad verder als dusdanig niet gekend. Verzoeker brengt in dit verband ook geen concrete toelichting naar voor. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond voor zover gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.3. Onderzoek van het middel wat de tweede bestreden beslissing betreft

2.3.1. In de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum. Ook deze voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt opnieuw niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarin in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven. Hij betwist niet dat hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen. Evenmin betwist hij dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig paspoort en een geldig visum of visumvervangend document. In deze omstandigheden is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, tenzij meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag zich hiertegen verzetten. Verzoeker toont zulks evenwel niet aan.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met de door hem naar voor gebrachte redenen waarom hij niet over een geldig paspoort of een geldig visum beschikt, kan dit standpunt ook niet worden bijgetreden. Verweerder heeft verzoeker immers pas bevel gegeven, na zijn aanvraag om verblijfsmachtiging te hebben behandeld. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker naar voor gebrachte redenen waarom hij geen paspoort kan voorleggen. In deze beslissing wordt op gemotiveerde wijze geduid waarom deze uitleg niet wordt aanvaard, dit alles nog los van de vaststelling dat niet blijkt hoe verzoeker met dit betoog de vaststelling onderuit kan halen dat hij geen houder is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoeker geeft nog aan dat hij onmogelijk binnen de gegeven zeven dagen voor vrijwillig vertrek gevolg kon geven aan het hem gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit verband bepaalt artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.”

Rekening houdende met deze wetsbepalingen blijkt niet welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn kritiek op het onderdeel van de tweede bestreden beslissing waarbij hem slechts een termijn van 7 dagen voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De kritiek van verzoeker kan er dus hoogstens toe leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd zou zijn overschreden. Er blijkt niet dat verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat verzoeker thans nog enig belang heeft bij zijn grief omtrent de termijn voor vrijwillig vertrek.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.3. In de voorliggende omstandigheden kan een schending van het proportionaliteitsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel evenmin worden vastgesteld. De Raad merkt hierbij bovendien op dat verweerder, behoudens indien meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag zich hiertegen verzetten – hetgeen verzoeker echter niet aantoont –, in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar de voormelde beginselen laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

2.3.4. Zoals reeds werd gesteld, is het “benaarstigingsprincipe” de Raad als dusdanig niet gekend. Verzoeker brengt in dit verband andermaal geen concrete toelichting naar voor. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond voor zover gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS